

Veritas

II/6. Melbourne 5. července 1953.

APOŠTOLSKÝ LIST SV. OTCE PIA XII. U PŘÍLEŽITOSTI 900. VÝROČÍ SMRTI ČESKÉHO PATRONA SV. PROKOPA.

Milovanému synu Bernardovi Kaelin,
nejvyššímu opatovi řádu svatého
Benedikta

Papež Pius XII.

Milovaný synu,

pozdrav a apoštolské požehnání! K výročí devíti set let od chvíle, kdy - podle podání - odešel z tohoto světa s příkladnou zbožností svatý Prokop, zakladatel sázavského kláštera v Čechách a odebral se do říše nebešťanů, by se měli vážně zamyslet nad přeslavným příkladem jeho svatosti a vzít si ho za vzar všichni, kteří se honosí tím, že jsou syny téhož národa a neochvějně věrnými vyznavači téže víry, ať již žijí doma ve vlasti nebo v cizině. Neboť svatý Prokop a rodina benediktinských mnichů, jím založená, mocně přispěli jak k velkému rozšíření katolického náboženství mezi lidem tamních krajů, tak k rozvoji civilisace a kultury, pokud to ovšem bylo v té době možno. Po příkladu svatého patriarchy Benedikta zvolil si a svým druhům za směrnici jednání a za heslo ona známá slova: Ora et labora! Modli se a pracuj! Pročež nejen se oddával s největší horlivostí modlitbám, nejen vykupoval pokáním a dobrovolným strohým tělesným mrtvením ne tak své vlastní viny, jako spíše cizí, nejen usiloval ze všech sil, aby přivedl co nejvíce lidí k nauce, hláсанé Ježíšem Kristem, a k ctnostnému životu, nýbrž věnoval se též podle zásad své řehole, řemeslné a polní práci, aby si opatřil denní chléb sobě a svým společníkům, a aby měl z čeho dát jíst těm, kdož trpěli nouzí a aby jim měl z čeho poskytnouti pomoc. Z lásky k Ježíši Kristu vyšel velmi vstřícně jiným jak v potřebách těla tak duše, někdy se tato pomoc projevila s Božím přispěním i divy.

(Pokrač. str. 2)

Tento leták byl vydán k uctění památky svatých Cyrila a Metoděje, Apoštolů slovanských a k 900. výročí smrti českého patrona sv. Prokopa.

SVATÍ CYRIL A METODĚJ

Konstantin a Metoděj se narodili v Soluni, v říši byzantské. Byli křesťansky vychováni a dosáhli vysokého vzdělání. Málokterá ženě měla štěstí mít za misionáře muže tak vzdělané. Konstantin po určité době přednášel filosofii na tehdejších vysokých učeních cařihradských a Metoděj byl znám v Byzanci jako zkušený právník. Oba byli vysvěceni na kněze. Působili nejprve jako misionáři v okolí Černého moře.

Na žádost velkomoravského knížete Rostislava odešli r. 863 šířit křesťanskou víru na Moravu. Konstantin sestavil staroslověnskou abecedu a přeložil evangelium, čímž položil základ k slovanské literatuře. Snad ani dnes nepochopíme plně dosah Konstantinova odvážného činu: Prostou řeč slovanských rolníků, rybářů a pastevců postavil na roven latině a řečtině v literatuře a liturgii. Byla to hotová revoluce v tehdejší kulturní světě. Kázání a katechisací ve slovanské řeči rychle rozšiřovali a prohlubovali křesťanskou víru v nejširších vrstvách lidu. Překládali liturgické knihy a vychovávali své žáky. Tím připravili první generaci velkomoravské inteligence, která měla rozšířit okruh jejich působnosti a zaručit kontinuitu jejich díla.

Jelikož zaváděli slovanskou bohoslužbu, byli od německých biskupů obžalováni (Pokr. s. 2)

/SV. CYRIL A METODĚJ-Pokr./
u papeže. Vypravili se tedy do Říma. O této události se zmiňuje Pius XII. ve svém apoštolském listě ze dne 7. července 1952 těmito slovy: "...A když vstupují do Říma, náš předchůdce Hadrián blahé paměti 'doprovázen kněžstvem a lidem jde jim vstříc s velikou okázalostí' (Lev XIII. encykl. Grande Munus); a když schválil a ocenil jejich dílo, nejen že je povýšil na biskupy, ale rozhodl se je sám vysvětit s plnou slavnou veřejností svatých obřadů." Svatí bratři dosáhli tedy papežského schválení slovanské liturgie. Byl to největší úspěch slovanské kultury.

Churavý Konstantin vstoupil v Římě do kláštera a přijal řeholní jméno Cyril; r. 869 zemřel a byl slavnostně pohřben v basilice sv. Klimenta. Metoděj byl na cestě z Říma uvězněn německými biskupy avšak na zákrok papežův propuštěn a vrací se jako arcibiskup na Moravu. Nedlouho potom pokřtil asi českého knížete Bořivoje a jeho choť sv. Ludmilu. Ještě jednou byl v Římě obžalován, ale opět ospravedlněn. Metoděj umírá r. 885 na Velchradě.

SV. PROKOP se narodil v Chotouni u Kouřimě. Stal se po svém vysvěcení na kněze benediktinským mnichem a žil poustevnickým životem v sázavských lesích. Tam se setkal s knížetem Oldřichem, který mu zde dal vystavět kostel a klášter, jehož prvním opatem se sv. Prokop stal. Klášter byl kulturním střediskem sázavského kraje. Sv. Prokop zemřel svatou smrtí r. 1053.

Jestliže byla doba, v níž světec žil velmi těžká, naše doba se potácí v nemenších těžkostech a nebezpečích; přejeme si proto, aby se k tomuto nebeskému Patronu obrátili ve vroucí a upěnlivé modlitbě všichni, především ti, kteří ve vlasti svatého Prokopa se smutkem a v pláči pozorují, jak se katolická Církev staví s takovým usilím v cestu překážky a jak je usilně soužena a pronásledována, ať se od něho snaží vyprosit, aby se v jejich vlasti svobodně mohlo denně rozvíjet a růst křesťanské náboženství, aby se mohlo těšit ze svých nedotknutelných práv, a aby mohlo rozvinout svou činnost a pracovat ke společnému dobru všech.

Ať je pamatováno ve vroucích modlitbách především těch, - výslovně jmenujme členy benediktinské řehole - kteří byli buď uvrženi do žaláře, nebo žijí zbaveni svobody v koncentračních táborech, nebo konečně byli deportováni daleko od místa svého pobytu; dále pak, ať stoupají k nebi vroucí modlitby, především za církevní hodnostáře, kteří proto prošli tolika bolestmi a strastmi a kteří dosud ještě trpí, protože chtěli zůstat za každou cenu věrni svým svatosvatým povinnostem. Jednomu z nich si však přejeme věnovat zvláštní zmínku, totiž nám tak drahému ctihodnému bratru Josefu Beranovi, pražskému arcibiskupovi, jenž se snažil dle svých sil splnit své pastýřské povinnosti zářným a vznešeným příkladem víry a statečnosti.

Svatý Prokop, ozdoba benediktinského řádu a své vlasti, ať jim všem vyprosí nebeskou útěchu a božskou pomoc. To ať jsou ony požehnané a hojné plody, jež by mělo přinést. Boží přízni toto staleté jubileum: přejeme si to z celé duše a vroucně se za to modlíme.

Apoštolské požehnání, jež udělujem z plna srdce jak Tobě, milovaný synu, tak všem těm, kdož buď v rodné vlasti, nebo ve vyhnanství se budou v době tohoto slavného jubilea utíkat v modlitbách k tomuto přeslavnému synu své vlasti, zprostředkuj tato dobra a buď dokladem naší lásky.

Dáno v Římě, u svatého Petra, dne 12. března r. 1953, v patnáctém roce našeho Pontifikátu.

Papež Pius XII.

M Á Š J I Ž Č E S K Á E V A N G E L I A ?

Non-periodical, for members only, not for sale.
Vydala Křesťanská akademie, odbor CML 519 Dryburgh St., Nth Melbourne, Vic.